

opusdei.org

Prelatovo pismo (srpanj 2008.)

"Gospodine, što hoćeš da učinim?". Prelat koristi ovo pitanje iz poslanica svetoga Pavla i poziva da ga uzmemo kao svoje u molitvi, stavljajući se uvijek Bogu na raspolaganje.

11.07.2008.

Pamplona, 1. srpnja 2008.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus
čuva kćeri i sinove!

Dok vam ovo pišem, u srcu osjećam snažnu potrebu zahvaliti Bogu za sva dobročinstva koja nam je iskazao. Još jednom, 26. lipnja, vidjeli smo kako se pobožnost sv. Josemariji širi po cijelome svijetu. U mnogim je zemljama čašćen sv. Josemaría na svoj spomendan. U bezbrojnim su gradovima služene sv. Mise njemu u čast. I na taj je način duh Opusa Dei dopro do mnogo više ljudi, te pomaže kršćanima kako bi pronašli Boga i ljubili Ga u svakodnevnim životnim okolnostima.

K tome, upravo smo toga dana primili poseban znak pažnje našega Gospodina - završetak instruktorskog procesa Kauze za proglašenje svetim don Álvara, na Sudu Vikarijata u Rimu. Za nekoliko će tjedana biti završeno zasjedanje Tribunala Prelature i onda će odgovarajući dokumenti biti predani Kongregaciji za proglašenje blaženih i svetih. Tada, nakon što se ispita

utemeljenost postupka, započet će nova etapa: sređivanje *positio* (dokumenata) o životu i krepostima prvog nasljednika našega Oca. Već vas molim da se ustrajno molimo za sretan završetak toga rada – poslužiti će nam kako bismo vjerno i izbliza nasljedovali sv. Josemariju, kao što je uvijek činio i don Álvaro.

Noć uoči svetkovine svetih Petra i Pavla, 28. lipnja, Benedikt XVI. proglasio je godinu sv. Pavla, koja se slavi zbog dvije tisuće godina proteklih od rođenja Apostola. Ispunjavajući želje Svetoga Oca, nastojat ćemo bolje upoznati život i nauk sv. Pavla te nasljedovati njegov primjer. Dobro se sjećam neizmjerne radosti našega Oca kad bi pomislio na neprekidan duh obraćenja sv. Pavla i njegovu želju da traži Krista.

Sveti Ivan Zlatousti, koji je bio veliki štovatelj i poklonik Apostola, napisao je hvalospjev tom velikom svecu koji

nam je od velike pomoći. Taj je Crkveni Otac i Naučitelj rekao: «Ne bi bilo pogrešno kada bi netko nazvao dušu sv. Pavla poljem kreposti i duhovnim rajem, jer je cvjetao milošću i u isto vrijeme očitovao mudrost duše vrijedne milosti. Uistinu, od samog trenutka kada je postao odabrano sredstvo i bio primjereno pročišćen, dar Duha Svetoga obilno je izliven na njega. Odatle teku veličanstvene rijeke nama u korist; ne samo 4, kao iz izvora u raju (usp. *Post* 2,10-14), već mnoge druge. Te rijeke teku svakoga dana, natapajući ne samo zemlju već duše ljudi, potičući ih da donose plodove kreposti.[1]

Danas vas pozivam da razmotrite kako je Savao odgovorio na svoj poziv. Bio je revan Židov i vjeran vršitelj Mojsijeva Zakona. Kao što se i sam prisjeća: *Ta čuli ste za moje negdašnje ponašanje u židovstvu: preko svake sam mjere progonio i*

pustošio Crkvu Božju te sam u židovstvu, prerevno odan otačkim predajama, nadmašio mnoge vršnjake u svojem narodu.[2] Ipak, dok se približavao Damasku, kao što nam govori, *Krist je dosegnuo mene.*[3] Uskrsli mu se Gospodine ukazao, zazvao ga imenom, i otkrio mu svoj plan s njim: on je *izabrano oruđe* - kako je sam Gospodin to objasnio Ananiji - Isusa kako bi ponio njegovo Ime pred pogane.[4] Jesi li razmatrao kako je Isus Krist pozvao svakoga pojedinog od nas? Uistinu, On nas traži svakoga dana, moleći nas za istinsko obraćenje prema svetosti.

Dok sv. Luka događaj opisuje mnogim detaljima – komentira Sveti Otac – (...) sv. Pavao u svojim poslanicama ide do srži stvari i govori ne samo o ukazanju (usp. *1Kor 9,1*) već i o prosvjetljenju (usp. *2Kor 4,6*), i povrh svega o otkrivenju i pozivu (...). Uistinu, on će samog sebe definirati kao onoga

koji je *pozvan za apostola* (usp. *Rim 1,1; 1Kor 1,1*) ili *po volji Božjoj apostol Krista Isusa* (usp. *2Kor 1,1; Ef 1,1; Kol 1,1*), kako bi naglasio da obraćenje nije posljedica misli, promišljanja, već Božjeg zahvata, Božje milosti, milosti Božje koju se nije moglo predvidjeti.[5]

Često izrazimo zahvalnost za kršćanski poziv i na poseban način njegova življenja u duhu Opusa Dei. Ipak, nemojmo pokazivati našu zahvalnost samo riječima, već također i djelima. Svakodnevno čitanje i razmatranje Evandjelja puno će nam pomoći.

Kad otvaraš Sveto Evandjelje– napisao je naš Otac -misli da ono o čemu se tamo pripovijeda – Kristova djela i riječi – ne moraš samo znati, nego i živjeti. Sve, svaki odlomak koji se tamo nalazi, bio je prikupljen, pojedinost po pojedinost, da bi ga ti utjelovio u

određenim okolnostima tvog postojanja. - Gospodin je nas katolike pozvao da ga izbliza slijedimo i u ovoj Svetoj Riječi pronaći ćeš Život Isusov; no, osim toga, trebaš ondje pronaći i svoj život. I ti ćeš, pun ljubavi, naučiti pitati kao Apostol: “Gospodine, što želiš da činim?...” – „Volju Božju!“, čut ćeš odlučno u svom srcu. Uzmi, dakle, Evanđelje svakog dana i čitaj ga i živi ga kao konačno pravilo. Tako su radili sveci.[6]

Dopusti mi da te pitam, prije nego nastavim: koliko voliš, koliko ti je stalo, koliko učiš iz čitanja Evanđelja? Ne dođe li ti misao da su te riječi one koje je Gospodin želio za tebe? Predlažeš li i drugima taj način upoznavanja Isusa Krista i postajanja bliskim s Njim?

Božja Volja očituje se svakoj osobi na različite načine. Osim nadahnuća koja stavlja izravno u duše ljudi, naš

se Gospodin može prepoznati u liturgijskim slavljima, propovijedima, duhovnom vodstvu, uobičajenim okolnostima svakoga od nas. Uzoran primjer drugih, naše obaveze, ispunjenje obiteljskih, društvenih i profesionalnih dužnosti također su područja u kojima nam Bog govori svakoga dana, pokazujući nam što od nas želi. Vjerujte u činjenicu da vam, po tome što se kršćani, svojim stanjem žene ili muškarca u Opusu Dei, Gospodin govori uvijek iznova da ste svjetlo koje treba svijetliti.[7]

Jednom su pitali sv. Josemariju kako možemo znati što Bog traži od nas? Njegov je odgovor bio: ***Zašto Njega ne pitaš? Ne izbjegavam odgovor, On će ti sam odgovoriti*** -i odmah je nastavio – ***Ti, kao onaj koji ima nutarnji život, koji može biti u bilo kojem trenutku u Božjoj prisutnosti, u crkvi, na ulici, u svojoj sobi, na satu... Gdje god***

želiš! Moli ga za oproštenje zbog svoje slabosti, i moje također, te Mu tada reci: Gospodine, što želiš da ja učinim?, kao što Mu je rekao sv. Pavao. Upozoravam te da naš Gospodin, ponekad, traži stvari koje 'koštaju puno'...[8]

Prirodno, ono što je potrebno jest duboko u srcu gajiti želju za slušanjem glasa Božjeg, da ne želimo zatvoriti oči pred tim svjetlom. Sv. Pavao se, na putu u Damask, potpuno predao Isusovu pozivu. *Tko si, Gospodine?" A on će: „Ja sam Isus kojega ti progoniš! Nego ustani, uđi u grad i reći će ti se što ti je činiti.“ Njegovi suputnici ostadoše bez riječi: čuli su, doduše, glas, ali ne vidješe nikoga. Savao usta sa zemlje. Otvorenih očiju nije ništa vidio pa ga povedu za ruku i uvedu u Damask. Tri dana nije vidio, nije jeo ni pio.[9]*

Našu pažnju snažno privlači, dok promatramo sv. Pavla, njegova

poučljivost, prije svega. On sam dopušta biti vođen za ruku do grada. Tada, želeći se pročistiti, posvećuje se molitvi i postu. Samo tada, nakon tri dana intenzivne molitve praćene velikodušnim postom, bio mu je, po Isusu Kristu, poslan Ananija. Nakon što mu je vratio vid, Ananija kaže: *Bog Otaca naših predodredi te da upoznaš volju njegovu, da vidiš Pravednika i čuješ glas iz usta njegovih jer bit ćeš mu pred svim ljudima svjedokom onoga što si vidio i čuo. I što sad oklijevaš? Ustani, krsti se i operi grijehe svoje prizivljući Ime njegovo!*[10]

Quid moraris? Zašto oklijevaš zaživjeti ono što Bog od tebe očekuje? Uvijek su me dotaknule te riječi Ananije svetome Pavlu, a koje su ga potaknule da odmah prigrli svoje poslanje. Naš Gospodin ih i nama upućuje: „Što oklijevaš 'baciti se na zadatak' koji ti je Bog povjerio?“
Vjera i kršćanski poziv

obuhvaćaju čitavu našu egzistenciju, a ne samo jedan njezin dio. Odnos prema Bogu zahtijeva predanje, potpuno davanje samih sebe. Čovjek vjere vidi život, u svim njegovim dimenzijama, iz nove perspektive: one koju mu je Bog dao.[11]

U većini slučajeva kršćanski poziv ostavlja svakoga na njegovu mjestu – mjestu rada, u okviru njegove obitelji – dajući mu novi i dublji pogled značenja njihova života na zemlji. Kako li je to samo jasno objasnio naš Otac u Brazdi:

Pišeš mi iz kuhinje, pokraj ognjišta. Spušta se večer. Hladno je. Uza te tvoja sestrice - posljednja koja je otkrila božansku ludost da do dna živi vlastito zvanje kršćanina - guli krumpire. Naizgled je - misliš - njezin posao jednak kao i prije: A naprotiv, postoji tolika razlika

Istina je. Prije je 'samo' gulila krumpire; sada se posvećuje guleći krumpire.[12]

Koliko nas usrećuje sigurnost da se gdje smo god, u kojem god poštenom poslu možemo služiti Bog i ljudima, možemo posvetiti i sudjelovati u izvršavanju poslanja Crkve! To sve moramo naučiti sami prakticirajući! Kršćanski apostolat mogao bi se dobro sažeti ako bismo rekli da se sastoji u pomaganju ljudima da započnu kontakt s Kristom i posebno, po našem ponašanju i riječima. Svako je ljudsko biće pozvano, kao što je bio i sv. Pavao, osobno se susresti s Gospodinom. To ovisi o tebi i meni, jer Božje milosti ne manjka. Ovisi o tome da mi kršćani svoj poziv zbilja uzmemo k srcu.

Razmatrajući odgovor sv. Pavla na Božji poziv na putu u Damask, Benedikt XVI. zaključuje: **Iz ovoga možemo izvući važnu lekciju:**

važno je staviti Isusa Krista za središte našega života, na način da je naš identitet obilježen susretom, zajedništvom s Kristom i njegovom riječju. U tom svjetlu se iznova vide sve druge vrijednosti i u isto su vrijeme pročišćene od bilo koje moguće nečistoće.[13]

Nastojimo li svakoga dana razgovarati još intenzivnije s Gospodinom? Vidimo li Njega u svim stvarima koje nam se zbivaju tijekom dana? Jesmo li u potrazi kako bismo Ga otkrili u raznim trenucima, po molitvenom životu i točnom i radosnom ispunjavanu naših dužnosti? Ponavljamo li često riječi sv. Pavla: *Quid faciam, Domine?*[14] *Gospodine, što želiš da učinim?* Zamolimo Apostola da nam zadobije te istinske preduvjete duše, koji su nužna priprema kako bismo čuli Božja nadahnuća i primijenili ih. Poslušajmo riječi sv. Josemarije: ***Kako je divan naš poziv kršćanina***

– djece Božje! – koji nam na zemlju donosi radost i mir koji svijet ne može dati! [15]

Proslavit ćemo još jednu godišnjicu. Dana 7. srpnja don Álvaro je odgovorio našem Gospodinu: Ovdje sam! Taj je stav neprestano obnavljao, ispunjen zahvalnošću prema našem Gospodinu koji se, što čini svakome, nikada nije prestao pojavljivati na njegovu putu. Mnogo nam je govorio o vjernosti: bila je duboko urezana u njegovo srce. Učimo od njega.

Sveti Otac uskoro će se zaputiti prema Sydneyu kako bi zaključio Svjetski dan mladih. Pratimo ga molitvom i ljubavlju. Ja ću mu, osim toga, biti i tjelesno blizu, jer također u to vrijeme idem u Australiju. Zahvaljujem Gospodinu jer mi je omogućio da budem sa svojim kćerima i sinovima u toj zemlji i na Novom Zelandu, te jer se mogu

pozdraviti s mnogim ljudima koji primaju obrazovanje u centrima Prelature. Također ću iskoristiti taj put kako bih se nakratko zadržao u drugim područjima Azije u kojima je apostolat Djela stabilan: u Indiji, Hong-Kongu, na Filipinima, u Singapuru. Kao što sam vas već podsjetio tijekom drugih prilika, računam na vas - da mi pravite društvo tijekom toga puta, ujedinjeni u molitvi i nakanama.

Sa svom ljubavlju blagoslivlja vas
vaš Otac

+ Javier

[1] sv. Ivan ZLATOUSTI, *Sermones panegyrici santi Pauli*, I, 1.

[2] *Gal1*, 13-14.

[3] Usp. *Fil* 3,12.

[4] Usp. *Dj* 9,15.

[5] Benedikt XVI, Opća audijencija, 25. listopada 2006.

[6] Sv. Josemaría, *Kovačnica*, 754.

[7] Usp. *Mt* 5,14.

[8] Sv. Josemaría, Bilješke s druženja, 13. travnja 1974.

[9] *Dj* 9, 5-9.

[10] *Dj* 22, 14-16.

[11] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 46.

[12] Sv. Josemaría, *Brazda*, 498.

[13] Benedikt XVI., Opća audijencija, 25. listopada 2006.

[14] *Dj* 22, 10.

[15] Sv. Josemaría, *Kovačnica*, 269.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
srpanj-2008/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2008/) (22.02.2026.)